

ПРОЛЪТЪ МИЛА, ПАКЪ ЕЛА!

Ти презъ клони зелени, Пакъ ела — да зеленѣятъ
пълни съ ведъръ, слънчевъ сокъ, нивитѣ отъ брѣгъ до брѣгъ,
надникни, запѣй засмѣна, пакъ деца да залудѣятъ
вижъ—свѣтътъ е тъй-широкъ! изъ полето съ волень бѣгъ.

Вижъ снѣгътъ отмина вече, Славеи чудно да запѣе
и презъ малкитѣ села и свѣтътъ да засияе,
на потоци той изтече, ехъ, тогава се живѣе,
пролѣтъ мила, пакъ ела! ехъ, тогава се играй!

А надъ нивитѣ зелени
ще политнатъ рой крила,
пролѣтъ весела, засмѣна,
пакъ при насъ ела, ела!

Симеонъ Мариновъ

ГЛУПАВИЯТЪ РАТАЙ

Въ всички села около Ловечъ шетаха намусени заптиета. По ханищата се бѣха разположили въоръжени турци и подозрително изглеждаха всѣки пѣтникъ. Кръстопѣтищата и мостовѣтъ бѣха завардени отъ стража.

Ловешкиятъ каймакаминъ имаше сведения, че Левски е на близу и безъ друго ще посѣти града. Бѣше вече време да хванатъ тоя опасенъ размирникъ, водителъ на комитетитѣ. Можеше ли той да се изплъзне отъ десѣткитѣ засади, които дебнѣха на всѣки пѣтъ и кръстопѣтъ?

Така си мислѣше каймакаминътъ като засукваше мустакъ и важно-важно приближаваше голѣмия Ловешки покритъ мостъ. Тука десѣтина заптиета го посрѣщнаха съ поклони. Началникътъ имъ излѣзе напредъ.

— Нѣма го, каймакамъ ефенди. Очитѣ си отваряме на четири, изпитваме всѣки пѣтникъ, но отъ башъ комитата нѣма ни следа. Не смѣе да наближи насамъ...

— Умната пипайте, умната! — посѣветва турчинътъ. — не го знаешъ отъ кжде ще се промъкне нѣкой день или презъ черна нощъ. Хубаво гледайте въ колитѣ, които минаватъ. Да не се скрие въ сандѣкъ или подъ сѣното? Голѣмъ дяволъ е тоя човѣкъ. Азъ на Търновския паша дума дадохъ да го хвана. Хубаво гледайте. Пъкъ и по рѣката гледайте, да не мине подъ носа ви като нѣкой рибаръ или гимиджия?

Началникътъ на заптиетата искаше да каже нѣщо, но вниманието му бѣше привлечено отъ двама души, които водѣха натоваренъ конь. Тѣ вървѣха по моста и идваха насамъ. Каймакаминътъ вперѣ очи.